

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Bauer s.r.o., Dénešova 19, Košice, proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8To/108/2022 a jeho rozsudku č. k. 8To/108/2022-671 zo 6. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8To/108/2022 a napadnutým rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Košice II z 25. augusta 2022 uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a 3 Trestného zákona a uložil mu podmienený trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so skúšobnou dobou 36 mesiacov. Tiež mu uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe dlžné výživné poškodenej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodená“) vo výške 15 690 eur a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodený“) vo výške 6 947,66 eur.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a uznal sťažovateľa vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 a 3 písm. b) s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, ktorého výkon mu podmienenčne odložil

na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Zároveň mu uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe dlžné výživné poškodenej vo výške 7 845 eur a poškodenému vo výške 3 024,50 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok je arbitrárny, nezrozumiteľný, svojvoľný a nezákonný a nespĺňa zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Krajský súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadal s jeho konkrétnymi a rozsiahlymi odvolacími námietkami a nedal relevantné odpovede na základné otázky. Právne posúdenie veci je arbitrárne, jeho odsúdenie je v rozpore so zásadami *in dubio pro reo* a *ultima ratio*, pričom aj právnu kvalifikáciu skutku považuje sťažovateľ za nesprávnu.

5. Sťažovateľ argumentuje tým, že v jeho veci nebola zachovaná totožnosť skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, vznesené obvinenie so skutkom, pre ktorý bola podaná obžaloba a ktorý je uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

6. Pre skutok, pre ktorý bol sťažovateľ obžalovaný, nebolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie s odôvodnením, že všeobecné súdy vychádzali z rozhodnutia ukrajinského civilného súdu z roku 1984, ktorý je vykonateľný iba na území Ukrajiny, pričom na území Slovenskej republiky nebol uznaný. Sťažovateľ výživné na podklade tohto rozhodnutia platil zrážkami zo mzdy k rukám poškodenej, ale výkon tohto rozhodnutia bol slovenskými súdmi právoplatne zastavený. Sťažovateľ sa domnieva, že ide o civilný výkon rozhodnutia, ktorý nebol na území Slovenska uznaný, a preto nie je povinný výživné platiť.

7. Vzhľadom na to, že ukrajinský rozsudok nemá právne účinky na území Slovenskej republiky, bolo podľa sťažovateľa nutné skúmať, či všeobecné súdy vôbec mohli v trestnom konaní určiť vyživovaciu povinnosť, a ak áno, ktoré rodinné právo bolo v zmysle noriem medzinárodného práva súkromného v jeho veci rozhodné. Krajský súd sa s touto predbežnou otázkou nevysporiadal a sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd svojvoľným a nezákonným rozsudkom v rozpore s princípom *ultima ratio* nahradil civilné inštitúty na uznanie rozsudku ukrajinského súdu vrátane následného vymoženia prostredníctvom exekúcie.

8. Sťažovateľ rozporuje aj subjektívnu stránku trestného činu, keď uvádza, že nemohol konať ani z nedbanlivosti, pretože v žiadnom civilnom konaní nebolo voči nemu vymáhané dlžné výživné, čo objasnil v konaní pred všeobecnými súdmi.

9. Arbitrárnosť a nesprávnosť napadnutého rozsudku spočíva v nejasnosti, akým spôsobom, z akých konkrétnych dôkazov a akým výpočtom bola určená konkrétna výška a rozsah škody, ktorú má zaplatiť poškodeným. Absentuje v ňom vecné a zákonné odôvodnenie aplikácie príslušných ustanovení zákona o rodine účinného v tom ktorom čase a odôvodnenie dôkazov, ktoré majú určovať výšku výživného a rozsah trestného činu. Napadnutý rozsudok neuvádza, ako krajský súd dospel pri posúdení rozsahu vyživovacej povinnosti ako otázky predbežnej k tomu, že primeranou výškou dlžného výživného je práve 1/8 zo všetkých druhov zárobkov za rozhodné obdobie. Navyše, civilný rozsudok ukrajinského súdu (ktorý stanovil výživné zlomkom) naviazal výšku výživného na zárobky sťažovateľa majúce trvalý charakter, a nie na všetky druhy zárobkov. Aj preto je napadnutý rozsudok zmätočný a nesprávny.

10. Z napadnutého rozsudku nie je podľa sťažovateľa zrejmé, či krajský súd pri určovaní výšky výživného ako predbežnej otázky aplikoval slovenské právo. Slovenský zákon o rodine č. 94/1963 Zb. platný a účinný do 1. apríla 2005 neustanovoval univerzálnu sumu výživného ani minimálne výživné. Krajský súd nemohol stanoviť výšku výživného zlomkom, ak vychádzal z tejto právnej úpravy. Poškodený mal po nadobudnutí plnoletosti 6. mája 2002 v zmysle zákona o rodine č. 94/1963 Zb. platného a účinného do 1. apríla 2005 podať návrh na úpravu výživného, čo však neurobil. Po nadobudnutí účinnosti nového zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), ktorý stanovil minimálnu výšku výživného, mal krajský súd túto skutočnosť zohľadniť a stanoviť povinnosť sťažovateľovi uhradiť výživné maximálne do výšky uvedenej v zákone, teda spolu 897,34 eur za obdobie od mája 2005 do augusta 2008, kedy by uplatnil účinnú ľútosť.

11. Sťažovateľ namieta, že trestný čin, ktorý mal byť spáchaný v období od 1. januára 1990 do 17. júla 2001, je premlčaný z dôvodu zániku jeho trestnosti s poukazom na § 87 ods. 1 v spojení s § 207 ods. 1 a 3 Trestného zákona, pretože premlčacia doba v tomto prípade je 5 rokov. Krajský súd sa ďalej nezameral na rozhodné obdobie od 17. júla 2001 do 6. mája 2002, keď poškodený nadobudol plnoletosť, a sťažovateľ sa teda po tomto dátume nemohol objektívne dopúšťať trestného činu. Pre skutok v časti od 7. mája 2002 do 31. augusta 2008, teda k výživnému vo vzťahu k plnoletému poškodenému, nebolo ani len začaté trestné stíhanie, pretože uznesenie o vznesení obvinenia vymedzuje časovo skutok „od 1.1.1990 do dnešného dňa“, t. j. do 17. júla 2006. V tomto smere sťažovateľ nesúhlasí s názorom krajského súdu, že išlo o pokračovací trestný čin s prvkami hromadného trestného činu aj po 17. júli 2006, pričom medzníkom, ktorý oddeľoval jeden trestný čin od druhého, bolo práve vznesenie obvinenia zo 17. júla 2006. Podľa sťažovateľa nie je zrejmé, na akom skutkovom podklade má byť právoplatne odsúdený aj za toto konanie, pretože poškodený si návrh na určenie výživného ako plnoletý nepodal a rozsudok ukrajinského súdu určoval výživné do dňa dovŕšenia plnoletosti poškodeného.

12. Sťažovateľ tvrdí, že postup krajského súdu bol v rozpore s požiadavkami na spravodlivý súdny proces a práva na obhajobu, pretože v konaní nevyužil všetky zdroje na zistenie náležitého skutkového stavu a napadnutý rozsudok neobsahuje odôvodnenie, ktoré by zodpovedalo nárokom na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

13. Návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku odôvodňuje sťažovateľ tým, že prípadným zaplatením výživného najneskôr do 6. júna 2024 na základe arbitrárneho napadnutého rozsudku dôjde k nezvratnej situácii, ktorú nemusí byť pre sťažovateľa vôbec možné vrátiť späť v zmysle zásady *restitutio in integrum*. Tým môže dôjsť k zásahu do jeho základného práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy. V prípade, že by sťažovateľ neplnil, hrozí mu vzhľadom na neosvedčenie sa v skúšobnej dobe závažná ujma v podobe nástupu na výkon trestu odňatia slobody a súčasne výkon rozhodnutia vo vzťahu k úhrade dlžného výživného.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, na základe ktorého bol sťažovateľ právoplatne odsúdený, pričom sťažovateľ

ho považuje za arbitrárny a nedostatočne odôvodnený. Sťažovateľ namieta aj postup krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť a posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

17. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (II. ÚS 514/2022, IV. ÚS 15/2023, I. ÚS 416/2023).

19. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Inak povedané, prípustnou je ústavná sťažnosť nielen vtedy, ak sťažovateľ podal opravný prostriedok, ale tiež (a najmä), ak konanie pred všeobecnými súdmi už skončilo, a preto jeho výsledok môže byť preskúmaný ústavným súdom, a to výhradne z hľadiska ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd, ktoré neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Pokiaľ právny predpis ustanovuje, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie

o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022).

20. Ústavný súd konštatuje, že podstatná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa prelínajúca sa v prevažujúcej časti jeho ústavnej sťažnosti sa týka predovšetkým arbitrárnosti a zmätočnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa jeho názoru nevysporiadal s jeho zásadnými odvolacími námietkami. Kľúčové námietky sťažovateľa sa týkajú nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to najmä vo vzťahu k otázke aplikácie rozhodného práva, rozsahu výšky náhrady škody a konkrétnej výšky škody (dlžného výživného). Sťažovateľ namieta aj skutkové posúdenie veci vrátane posúdenia otázky zachovania totožnosti skutku a neuvedenia skutkového podkladu pre záver o pokračovanom trestnom čine. Napokon sťažovateľ brojí proti tomu, že krajský súd sa nevysporiadal s argumentmi uplatnenými k porušeniu zásady kontradiktórnosti trestného konania, rovnosti strán a zbraní a práva na obhajobu, najmä vo vzťahu k neexistencii zákonného začatia trestného stíhania pre skutok, pre ktorý bol sťažovateľ odsúdený.

21. Je nepochybné, že táto argumentácia sťažovateľa je subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku („zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju súdobú aplikačnú prax odvíjajúcu sa od nálezov ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 546/2020 z 23. februára 2021 [postupne osvojenú zo strany ďalších senátov ústavného súdu (I. ÚS 343/2022, I. ÚS 339/2022, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 559/2021, III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 15/2023, IV. ÚS 254/2022 atď.)], v zmysle ktorej dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nezodpovedá právo na obhajobu len vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

23. Z hľadiska dotknutého dôvodu dovolania [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] ide o prieskum obhajobného atribútu spravodlivého procesu spočívajúci vo vyhodnotení dovolacím súdom, či sa skôr konajúce súdy spoľahlivo a nearbitrárne vyrovnali v odôvodnení svojich rozhodnutí so všetkými otázkami podstatnými pre rozhodnutie, čo zodpovedá obhajobným právam obvineného. Predmetná úvaha musí byť teda v odôvodnení relevantne prítomná ako podklad jeho záverov, v čom je paralela s posudzovaním rovnakých okolností, teda spravodlivého procesu z pohľadu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ústavným súdom (keď ochrancom ústavnosti je aj všeobecný, najmä najvyšší súd). Pri hodnotení rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 7 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania na tomto základe k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej (výrokom dovolaním napadnutého rozhodnutia). Znamená to, že nedostatky skutkových zistení mohol sťažovateľ namietať prostredníctvom námietky nevysporiadania

alebo nedostatočného vysporiadania sa s relevantnými okolnosťami (vrátane skutkových okolností a záverov, ktoré sú podstatné pre záver o totožnosti skutku alebo o pokračovacom trestnom čine) v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu v dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Posunúť takú polemiku priamo na úroveň ústavnej sťažnosti odporuje postupnosti reťazca subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorý nenahrádza všeobecné súdy a nemôže ignorovať ich právomoc, sám zasahujúc až ako posledný prostriedok nápravy a len na úrovni ústavnej udržateľnosti (nie na úrovni bežnej polemiky na úrovni zákona a zisťovania skutkového stavu).

24. Ústavný súd konštatuje, že aj niektoré ďalšie námietky sťažovateľa sú spôsobilé byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Týka sa to námietky spočívajúcej v právnej kvalifikácii skutku. Ďalej ide o tie námietky sťažovateľa, ktoré smerujú k nesprávnomu použitiu hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona (napr. vo vzťahu k namietanému posúdeniu premlčacej doby trestného stíhania), ako aj k použitiu iných hmotnoprávnych predpisov, ktorými sa riešia predbežné, nie priame kvalifikačné otázky. V prerokúvanom prípade pôjde o námietku spočívajúcu v nesprávnom určení rozhodného práva vo veci sťažovateľa, ako aj námietku týkajúcu sa samotnej existencie a rozsahu zákonnej vyživovacej povinnosti sťažovateľa podľa príslušného zákona o rodine vo vzťahu k náhrade škody.

25. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že v niektorých prípadoch nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba celkom oddeliť. Napriek tomu by bolo v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie dovolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potencionálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel.

26. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ môže podať dovolanie, v tomto momente vylučuje, aby sa ústavnou sťažnosťou sťažovateľa ústavný súd mohol meritórne zaoberať. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytuje, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii, tak zakladá neprípustnosť jeho ústavnej sťažnosti (m. m. IV. ÚS 334/2020, II. ÚS 594/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022).

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

28. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2024

Peter Molnár
predseda senátu